

ANNA MAS

zen balcon, jardins i horts. «**Els espais lliures, on no hi ha intervenció dels jardiners, són com un jardí gratuït**», afirma Clément.

La seva funció més sorprenent és atraure la fauna auxiliar. «**La mala herba atrau marietes, crisòpids, sírfids i altres insectes, que són depredadors de les plagues de jardins i viviers, com els pugons**», explica Juan Bernardo Martín Corral, tècnic de biodiversitat de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona. El morrissà bord, el llellós o la ravenissa blanca són autèntiques nodrisses d'aquests plaguicides naturals.

Les plantes silvestres també atrauen microbis i fongs que generen un sòl de millor qualitat. Alhora, absorbeix l'aigua en les seves arrels, i redueix l'erosió i les inundacions. I com qualsevol planta, absorbeix CO₂, genera oxigen i fixa la pols i els tòxics.

Jardineria resilient

«**Estem acostumats a una jardineria centreeuropea, amb grans superfícies de gespa, que consumeix aigua i adob. I cada vegada plou menys**», observa Martín Corral. «**Fa dècades que l'ideal de la jardineria ha sigut l'ordenat o l'exòtic. Però en un context de canvi climàtic necessitem espècies adaptades localment, que requereixin poc aigua i pocs fertilitzants**», coincideix Talavera.

L'estratègia de Parcs i Jardins comença a segar algunes parcel·les cada dos mesos. Això és suficient perquè s'hi instal·li molta vegetació autòctona i hi arribin els pollinitzadors. La vegetació arriba a una altura de 25 centímetres i s'hi genera un prat urbà. Si es redueix el manteniment a dos o tres vegades a l'any, apareixen més animals, les plantes arriben als 45 centímetres d'alçària i es forma una prada.

Pilar Sampietro, periodista i activista mediambiental, demana encara més ambició per avançar cap a «**la ciutat comestible**» (el títol del seu llibre, editat

DAVID CASTRO

JORDI COTRINA

Sampietro, mirant d'agafar unes taronges, a la plaça de Font i Sagué del Clot.

per Morsa el 2018). «**En un futur, les ciutats hauran de viure de manera diferent i superar l'escassetat d'aliments que les caracteritza**», afirma.

Risc d'intoxicació

Una objecció a l'aprofitament urbà és el risc d'intoxicar-se. Per exemple, la pastanaga salvatge i la cicuta s'assemblen. I hi pot haver insecticides en l'oli urbà de les ciutats que els fan servir. Martín Corral desaconsella el consum de plantes urbanes. Però Talavera observa que les espècies verinoses són realment poques i que es tracta d'actuar com amb els bolets: menjar només si es coneix amb seguretat el que es porta a la boca.

Un altre risc és que una ciutat més verda s'ompli de pol·len i provoqui més al·lèrgies. Jordina Belmonte, no obstant, treu ferro a l'assumpte. «**El cos de les persones s'acostuma a l'ambient. Arribaria un moment en què més plantes no causarien més al·lèrgies. A Andalusia hi ha molt pol·len d'olivera i, no obstant, no hi ha gaires més reaccions que a Catalunya**», observa.

Finalment, molts perceben les males herbes com una cosa bruta i descuidada. «**Parlar de desbrossar és tergiversar. Tractem les plantes com a escombraries perquè ens recorden una cosa silvestre**», observa March. «**Les plantes no són brutes, ho és el plàstic que de vegades tirem en aquest espai i és difícil de netejar**», afirma Clément. Per evitar aquests comportaments «**cal aprendre a entendre-ho, acceptar-ho i apreciar-ho**», afegeix.

Tots els amants de les males herbes acaben parlant d'educació. «**Si li ensenyes a un nen el nom d'una planta i alguna cosa sobre aquesta, no se n'oblidarà mai a la vida. Quan vagi pel carrer, pensant en les seves preocupacions, se'n recordarà i reconeixerà aquesta bellesa. La bellesa és cultural. Hem de canviar la mirada**», diu Barba. ≡

MALVA

Plini el Vell deia que una cullerada protegeix de qualsevol malaltia durant un dia. Carlemany va ordenar cultivar-la als seus jardins. Aquesta apotecaria amb arrels és de la mateixa família que el baobab.

ESPERGULÀRIA VERMELLA

Per les seves propietats s'anomena herba pixanera a l'Argentina. Un dels seus components s'està estudiant per combatre l'Alzheimer. Creix en terrenys sorrencs, i fixa i activa el sòl.

DENT DE LLEÓ

És font d'aliment de gairebé 400 espècies d'animals. Produeix flors fins i tot a l'hivern i molts abellots sobreviuen a l'estació freda gràcies a ell. Anglosaxons, celtes, gals i romans la menjaven.